

У хрысціянскай традыцыі практыка ахвяравання вотаў узыходзіць да эпохі сярэднявечча. Асаблівае распаўсюджанне яна атрымала ў перыяды масавых бедстваў (эпідэмія, войнаў).

Воты (з лац. *donum votivum*) – дар чалавека, адрасаваны Богу і Касцёлу, які з’яўляецца выразам падзякі Усемагутнаму за пэўную ласку (вылячэнне ад смяротнай хваробы, захаванне ад небяспекі, нараджэнне дзіцяці і г. д.). Атрыманне міласці Божай можа быць звязана з заступніцтвам святога або з малітвамі перад цудадзеінным абразом, фігурай. І тады ваты, як правіла, у той ці іншай форме прысвячаюцца заступніку або святыні. † А хвяраванне вотаў носіць прыватны характар і не мае строга ўсталяванай афіцыйнай формы. У якасці дару могуць выступаць самыя разнастайныя прадметы (выява храма, крыж, літургічныя прыналежнасці ці ўборы і інш.). Воты ў выглядзе скульптурных выяў ног, рук, ступняў, далоняў (сведчаць аб цудах ацалення), сэрцаў (сімвалізуюць любоў да Бога і святых), а таксама ружанца (на якім маліўся той, хто атрымаў ласку) або памятных табліц вырабляюцца з золата або срэбра. Часам гэта можа быць іншы метал, пакрыты пазалотай.

На нашых землях ваты ў святынях (і асабліва ў санктуарыях) сустракаюцца нярэдка. Часам імі завешаны абразы і нават цэлыя сцены.